

[Finansministeren.]

tror jeg, der skulle være visse muligheder for at udforme en lovgivning på dette område. Helt let bliver det ikke; hvis man kunne nøjes med at udarbejde en pristalsreguleret — jeg vil gerne tilføje statsgaranteret — alderdomsopsparing i form af en opsat livrente, ja, så kan det, såvidt jeg skønner efter de forhandlinger, der er ført, nok udføres; men spørgsmålet er, om en sådan opsat livrente vil virke så tiltrækkende på publikum, at mange ville vælge den; og man er nødt til at stille sig dette spørgsmål, for jeg går ud fra, at både de konservative og venstre er enige med mig i, at vi skulle nødig finde frem til noget, der bare formelt opfyldte det ønske, man havde, og når det så kom ud i realiteternes verden, var der ikke så mange, der brød sig om at benytte det. Derfor opstår alene af denne grund det problem, om man ikke må udvide kredsen af former, hvorunder folk kan anbringe penge på denne måde. Det opstår også af en anden årsag, idet det formentlig ikke kun skal være livsforsikringselskaber, der kan modtage sådan opsparing; jeg har forstået, at særlig det ærede medlem hr. Lorentzen — jeg skal ikke gå bag om motiverne, de var sikkert de smukkeste — har ment, at også banker og sparekasser skulle have mulighed for at modtage en sådan pristalsreguleret og statsgaranteret alderdomsopsparing.

Men så melder der sig en del større problemer, for når man inddrager en anden kreds af pengeinstitutter under denne lovgivning, bør det formentlig også være sådan, at denne anden kreds får samme stilling indenfor lovgivningen som livsforsikringselskaberne. Det kan vel ikke være vort ønske ved gennemførelsen af en sådan lovgivning at tilgodese den ene slags pengeinstitutter mere end den anden slags, og hvis man inddrager banker og sparekasser, opstår det spørgsmål, om man med hensyn til forsikringselskaberne kan nøjes med de opsatte livrenter, om man ikke også bør inddrage kapital- og livsforsikringer i det

hele taget, altsammen naturligvis indenfor den ramme på et par tusinde kroner, vi har talt om.

Jeg håber, at disse få bemærkninger om problemets art vil fortælle de ærede medlemmer og forhåbentlig også andre, der har hørt på dem, at man måske godt kunne få hovedpine af at skulle løse dette problem; jeg kan sige så meget, at vi har ikke fået det endnu, og jeg håber også, vi kan nå frem til en løsning. Men før vi får fremsat et lovforslag om dette, ville jeg dog foretrække, at det udvalg, der har været nedsat til behandling af hele denne lovgivning, og som formentlig skal føre forhandlinger mellem anden og tredje behandling af folkepensionsforslaget, tog spørgsmålet op; så var der også mulighed for, at jeg kunne komme i udvalget og nærmere redegøre for en sådan lovgivning.

Må jeg til slut sige, at der har et par gange under denne debat ligesom tidligere ude omkring i landet været stillet det spørgsmål, om vi har råd til at gennemføre folkepensioneringen. Da jeg talte her ved tillægsbevillingslovforslagets tredje behandling, gav jeg udtryk for, at vi har råd, og at det egentlig ikke er det, det drejer sig om; det, det drejer sig om, er, om vi har vilje dertil, og det er det, der skal vise sig ved de kommende forhandlinger.

Her må jeg påny gentage, at skal vi have råd til det, må der også være vilje til de nødvendige besparelser. Når jeg endnu en gang gentager dette, er det, fordi vi jo har ført en række forhandlinger i finansudvalget, og dér har der nok vist sig nogen interesse for de besparelser, der skal foretages, men endnu er der ikke meldt om mange resultater, og jeg hører gang på gang i finansudvalget, at man ikke kan tage stilling til disse ting, før man i de enkelte grupper har taget stilling til dem. Jeg vil gerne bede de medlemmer, der deltager i gruppemøderne, om at tænke på, at det ikke så meget drejer sig om, hvorvidt vi har råd til folkepensionering, men mere om, hvorvidt vi har vilje til besparelserne.